

МОХАМБА-2

Вбесен от перманентния тормоз на арабската стан отсреща, решавам да преработя есето си от миналата година с едноименното заглавие в нещо като фейлетон, който да изпратя тук и там, но с леко променена фактология с оглед анонимност, защото знам, че мохамбите са отмъстителни като невестулки. Като нищо ще ми подпалят къщата.

Вдъхновен за това бях от една инициатива на вестник “Капитал” (един от любимите на сина ми), който бе започнал поредица от статии и есета за имигрантите в България и започнаха с китайците. По-нататък щели да пишат и за арабите. Синът обаче, вместо да прати фейлетона ми в някой вестник (или на имейла на царя), както обеща, взел, че го пратил на леля си в чужбина.

Сестра ми, нали е веща в житейските дела, не пропуска да ми прати по имейла няколко много мъдри съвета, макар силно да ме съмнява, че в тяхното тихо и китно градче-музей има дори един натурален мохамба [е, някой “патладжан” (индус) може и да има].

Все пак реших да се възползвам от съветите ѝ и сега описвам в литературен вид резултатите от тях.

Първо обиколих съседите ни и поговорих с тях относно новите ни съседи. “Че какво им е на хората - рече Ваничка, – аз ги намирам за много приятни хора, нищо че са малко шумни! Нямам никакво намерение да си развалям отношенията с тях...” И как няма да ги намира за приятни, когато тя е единствената, която им се мазни и дори веднъж-дваж я видях да цъфти на балкона им, разтапяща се от щастие, че е приета от височайшите арабски особи, а мохамбчетата ѝ викат “бабо”.

Ваничка е класическа дупедавка.

После говорих с Жорко. Той всъщност е собственикът на парцела, върху който е построена кооперацията им, но арабите са наематели на апартамента от друг собственик. Жорко е много скромно и стеснително момче. От скромност и стеснителност още ходи ерген като моя син, макар че е надхвърлил 40-те. “Виж к’во – казва ми той, - не мога да ида и да им кажа в очите тези работи, нито пък искам да се забърквам с разни подписи, за да те упълномощавам... Неудобно е някак си... Ще ги траем и толкоз...” Добре бе, отвърщам му, но докога? Доколкото схващам, те виреят тук като плевел на торище и омут нямат да ходят в друга държава, да не говорим за връщане в родината им. Те ще станат новите българи!” “Ами да станат - отвърща той. – Като сме будали да ги приемаме...”

Оттам отивам при леля Радка. Тя мрази всички хора. Включително и нас. Като чува за какво съм дошъл, започва да плюе такава жлъч против мохамбите, че моят фейлетон изглежда като хрисима статийка пред нейните словоизлияния. “Мръсна, долна стан! Кой простак-министър ги пусна да ни мърсят държавата!” Зарадван предложих, добре, дай да направим подписка против тях и да се опитаме или да ги превъзпитаем, или да ги махнем... Аз се наемам да говоря с тях, макар и с безкрайно неудоволствие. “Да ги превъзпитаем ли? Ти вярваш ли в таласъми? Чул ли си някога за възпитан арабин? Те всички са мръсна долна паплач! Само гонене! Шут в гъза и вън от държавата! Ай, ще им е а мамата мръсна!”

Зарадван от думите ѝ предложих да се подпише в една петиция, че ме упълномощава да говоря с тях по въпроса. Тя сложи дебелите си очила, внимателно прочете написаното и после рече неохотно: “Виж к’во, аз това нещо няма да го подпиша. Ами! Че да вземат после да ми взривят къщата! Или да направят нещо на децата ми. Ти знайш ли ги к’ви са? Може и да са от Алкайда!”

Рачето, жената на покойния бат’Тото ме изслуша внимателно, сетне ме погледна с морния си кравешки поглед и благо рече: “То много хубаво, комшо, ама Господ е казал, като те ударят по едната буза, обърни се да те ударят и по другата! Не бива така да постъпваме с хората – те не от добро са напуснали страната си и са дошли тук... Трябва да им влезем в положението.” Раче, не виждаш ли, че ти едва дишаш от немотия, рекох ѝ, а те се разкарват с мерцедеси и беемвета, че и отгоре на всичко ни смятат за аборигени в собствената ни страна? “Извинявай много, ама какво е туй аборигени? Ако е някоя мръсна дума, не ми казвай!”

“O, sancta simplicitas!” (“O, свещена простота!” Думи на Ян Хус към старицата, добавила съчки към кладата му, за да ѝ бъдат опростени греховете.)

Така обиколих повечето съседни и навсякъде срещнах разбиране, но никъде отзвук. Реших да действам сам.

Онзи ден вечерта тъкмо затварям гаража и виждам, че точно пред него спира беемвето на мохамбата. Ако я остави там, сутринта няма да мога да изкарам колата. Търча по рампата нагоре и му викам, извинете, господине, не паркирайте тук, защото... Той спира и ме гледа, сякаш съм извънземно и казва с пълен с досада глас: “Че къде да спре? Насякъде коли?” Не знам, казвам, правилникът за движение по пътищата не разрешава спиране пред гаражи... “То секи може сложи на врата табела “Гараж” и не пуска никой спира там.” Може, рекох, ако наистина там има гараж, а както виждате, долу е колата ми. Утре рано ще излизам с нея, а Вие, както съм забелязал, тръгвате на работа някъде към обяд... И още нещо. Слагате я точно под прозореца ми и неправилно регулираната Ви аларма започва да пищи, щом покрай нея мине друга кола... Събужда ме посред нощ и ми пречи да спя. “Мойто аларма най-хубаво в света! Марка “Хичимото”. Ного хубаво. Никой не може краде кола...” Може и така да е, но създава шум и пречи на околните. “Какво и туй шум?” Какво е шум ли? Не знам как е на арабски, но на турски е гюрултия, на английски е нойз, на немски... “А, аз спийк инглиш! Знай кво и нойз, ама това не нойз, а свирка!” Да ми духаш свирката, казвам си наум, а на глас кротко продумвам: “Виж к’во Мохамед, така се казва, нали? – Той потвърждава с глава, видимо поласкан. – Тук у нас не е прието да се вдига шум – да се свири с уста, да се вика на висок глас, особено нощем, да се хвърля боклук през терасата – ей къде е контейнера, хайде, асансьорът с кофата да го приемем за екзотична подробност... Но защо не гледате как живеем ние? Защо не правите като нас?”

Мохамед, или както там се нарича, ме гледа няколко секунди с голямо недоумение и после казва раздражен: “Ама вие българи голям глупак! Защо не учите вие от нас какво прави? Ние дошли тук дадем вас култура. Ние има култура хиляда години! Вие много по-глупав от араби! И много беден. Ние идва тук дава вас долари и работа а вие казвате нас свири с пръсти. Защо да не свири с пръсти, като това може прави? Ти защо не научиш свири с пръсти? Защото не можее! Защото ти глупаааав!”

Пъхнах пръсти в устата си и изсвирих така пронизително, че мохамбата чак приклекна. “Ооооо! Ти не толкова глупав! Браво тебе! Къде научил така свири?” Рекох да му кажа, че знам това още от детството си, когато си позволявахме да се свързваме по

този дивашки начин, но си спестих отговора. “Ти бил в Арабия, познах, нали?” И това премълчах. Нямаше смисъл.

Тези хора се считаха за много по-висши от нас. И не го криеха. Както направо ни го казваха египтяните в Египет. Защото били наследници на фараоните. Наследници! Колкото Манго е наследник на цар Симеон I Велики !

Виж какво, казвам му на раздяла, ако не започнете да спазвате реда в махалата, ще се жалваме до общината и лично на кмета! “А, кмета? Аз него знае. Той мой човек. Него дал хиляда долар на избори... Носиш него ного здраве от Мохамед!”

Ето защо отидох направо в полицията. Издирих братовчед ми Стоянчо, който от прост шофьор се бе издигнал до сержант в полицията, разправям му всичко, подавам му предварително написано на компютър писмо, те само да го подпечатат, а той дълбокомислено и важно се покашля, а сетне, подражавайки на баща си, ми казва: “Виж к’во, тези работи така не стават. Ние тука се занимаваме със сериозни работи – всеки ден стават кражби и убийства, а ти искаш да се занимаваме с някакъв арабин, защото свирел силно и вдигал шум. Ами нека си вдига! Докато не вземе да стреля и да убива, нека си вдига!”

Тръгнах си, като си мислех: “Когато вземе да стреля и да убива, ще бъде много късно. И ще почне първо от вас!”

Успях да издиря телефона на собственика на апартамента, в който живеях арабите под наем, звъннах и му разказах за проблема ни. “За кой апартамент става дума – запита той делово, - защото аз имам няколко... А да, сетих се, арабите. Ами те редовно си плащат! Сто долара на месец! Най-редовно. Не мога да се оплача от тях... Свирят ли? Как така свирят? На какво свирят? И защо свирят? Ами нека си свирят! Свирете и вие! За да им го върнете!”

Народният представител, за когото гласувах, дори не пожела да ме изслуша докрай. “С арабите сме в много деликатна ситуация покрай онези загубени медицински сестри в Либия – рече с досада той. - Така че, не искайте от мен невъзможни неща. Тук трябва да се гледа глобално. Не може да се поставя въпроса така тясно егоистично. Че арабите вдигали шум. Те взривиха половината свят, а вие ми говорите за някакъв шум! Да се благодарите, че още не са ви гръмнали, а не да ми говорите за шум!” Не става дума само за шума, прекъсвам го, питам Ви защо изобщо ги пускате у нас? Не съзнавате ли каква огромна опасност се крие за нацията ни допускането на бързо размножаващи се чужденци от Изтока? Те са като плъхове! Ама това била политиката на Европейския съюз. Европейският съюз, казвам му, иска да ни превърне в бариера за емиграцията към тях, защото Германия е пропищяла от турците, които вече са няколко милиона и скоро ще поискат автономия, а Англия е заприличала на зарзаватчийница с тези сини патладжани!...”

Народният представител ме погледна уморено и много съчувствено и рече с тих глас: “Напълно сте прав, разбирам ви, но не мога с нищо да ви помогна.” На другите избори, рекох му на вратата, ще имате един глас по-малко – моят. “Голяма вълна!” – дочух циничния отговор вече зад вратата. [Нане от шоплука, като онодил Пена, я попитал какво й е мнението за мъжкото му достойнство. “Голяма вълна!” – отвърнала тя. (Не знам дали има такъв виц, ако няма, значи аз съм го измислил.)]

Пратих фейлетона си в няколко вестника и дори на имейла Георги Ифандиев. Вече месец, а никакъв хабер. Мълчи и “Царят”, който има стари дружки-мохамби – нали навремето е учил в кадетското училище с разни днешни арабски крале... (Ако е вярно.)

Знам, че отговор няма и да получа. Нито пък някой вестник ще си развали рахата да публикува писанието ми. Ще рекат, ние такива ксенофобски и расистки фейлетони не публикуваме.

Ето защо сега съм се заключил на тавана и си майсторя... бомба.

Аз си знам защо ми е... Не, няма да се гръмна!

Расист Правдев Бомбаджийски

Септември, 2005 г.